

Hồi 58

Tại Đỉnh Phong Ma Tận Tình Tận Nghĩa

Quần hào đã tề tụ tại đỉnh Phong Ma Sơn, tất cả đều khoác một vẻ mặt trang trọng cực độ. Ngày hôm nay là ngày hẹn giữa Quân Đạt và Thường Luân, thời khắc quyết định sự tồn vong của võ lâm. Nếu như Thường Luân có được cánh tay Thiên Lô Thần Bảo của Quân Đạt thì trong giang hồ đâu còn ai đủ bản lĩnh để ngăn Thường Luân chiếm ngự ngai vị minh chủ võ lâm, điều đó đồng nghĩa với sự tuyệt diệt của bảy đại môn phái.

Đối mặt với quần hào là Thường Luân cùng với Ngọc Lan. Gã khoác vẻ mặt lạnh lùng mà bất cứ ai nhìn thẳng vào đôi thần nhãn đều cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống.

Đại Bi thiền sư tay lần chuỗi hạt, hướng mắt nhìn Thường Luân nói:

- A Di Đà Phật. Bần tăng có mấy lời muốn nói với thí chủ.

Thường Luân buông một câu lạnh nhạt:

- Lão nói đi!

- A Di Đà Phật. Sao thí chủ không xét lại với mình, sao thí chủ không bỏ ý niệm độc bá võ lâm mà quay về với chính đạo.

Thường Luân bật cười khanh khách. Tiếng cười của gã như những lời oán trách tràn ngập sự căm phẫn.

Đại Bi thiền sư lắc đầu:

- A Di Đà Phật.

Thường Luân cắt tràng cười đó nhìn Đại Bi thiền sư, lạnh lùng nói:

- Lão hòa thượng còn nhớ thời gian trước đây có một đứa bé đến Thiếu Lâm thụ giáo võ công phật gia và các người đã xua đuổi nó đi. Thế sao lúc đó các người không rộng cửa chính khí mà đón đứa bé còn lại duy nhất của Uy Viễn tiêu cực?

Đại Bi thiền sư thoáng sửng sò:

- Thường thí chủ chính là đứa bé đó sao?

- Bây giờ đại sư mới nhận ra bản tọa chính là đứa bé bị đuổi ra khỏi cửa phật môn à? Nhận ra thì đã quá muộn rồi.

- A Di Đà Phật. Thí chủ đừng nghĩ Thiếu Lâm không rộng cửa mà chẳng qua...

Đại Bi thiền sư lưỡng lự.

Thường Luân cướp lời lão đại sư:

- Chẳng qua Thiếu Lâm sợ đứa bé lên mười kia là hậu họa sau này phải không?

- A Di Đà Phật. Thường thí chủ đừng hiểu lầm Thiếu Lâm. Lúc bấy giờ lão nạp không có mặt ở chùa.

Thường Luân buông ra một câu dè bĩu:

- Khéo nói!

Đại Bi thiền sư thở dài.

Thường Luân đằng hắng để gây sự chú ý của quần hào, gã trầm giọng cau có nói:

- Đáng ra chẳng có ngày hôm nay nếu ngày xưa các vị chưong môn mở cho Uy Viễn tiêu cực một sinh lộ. Thường Luân luôn tự hỏi sao các người lại có thể tự cho mình cái quyền đoạt mạng mười bảy người của tiêu cực Uy Viễn.

Thái Cực Chân Nhân cúi đầu.

Thường Luân nhếch mép dè bĩu:

- Chính nghĩa của các người chỉ có trên lời nói mà thôi. Chính vì sự ngụy tạo chính khí đó mà bản tọa mới quyết định phải trở thành minh chủ võ lâm để lập lại chính nghĩa cho võ lâm Trung Nguyên.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình trợn mắt:

- Thường các hạ đâu có thể nói như vậy được khi các hạ đã không từ những thủ đoạn tàn ác nào, kể cả chuyện lấy Tử Hà Sa luyện U Linh Tàn Kiếp.

- Vì việc lớn đâu thể nệ tiểu tiết.

- Chuyện các hạ lấy Tử Hà sa mà là tiểu tiết ư? Việc làm đó của các hạ khiến quỷ thần còn phần nộ hưởng chi là giang hồ.

- Thế thì chuyện bảy đại môn phái tiêu diệt Uy Viễn tiêu cực, quỷ thần có phần nộ không?

- Chuyện đó ắt phải có nguyên do.

- Nguyên nhân là chuyện nhỏ, nhưng tay các người nhuộm máu mới là chuyện lớn.

Thường Luân khoát tay:

- Bản tọa không cần nhưng với cái người. Ta muốn biết Hàn Quân Đạt đang ở đâu?

Câu hỏi của Thường Luân khiến mọi người căng thẳng tột cùng.

Thường Luân sa sầm mặt khi thấy quần hào im lặng. Gã đặt hữu thủ lên đỉnh đầu Ngọc Lan.

Gã nghiêm mặt nói:

- Quân Đạt là kẻ trượng nghĩa, trượng tình, chẳng lẽ lại để cho người ơn của mình chết thảm bởi độc thủ của Thường Luân?

Đại Bi thiền sư thở dài một tiếng, rồi niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật.

Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cùng với Quân Đạt từ trong quần hào bước ra. Hai người đứng đối diện với Thường Luân.

Tuyết Trâm nhìn Thường Luân không chớp mắt.

Thường Luân cười mỉm:

- Tốt lắm!

Tuyết Trâm nói:

- Thường công tử muốn cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn đại ca?

- Điều đó ta đã nói ở tổng đàn Câu hồn bang. Nếu như bản tọa không nhận được cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn công tử thì Hàn công tử sẽ nhận được cái xác be bét của Ngọc Lan tiểu thư.

Tuyết Trâm lắc đầu, nàng ôn nhu nói:

- Hàn đại ca sẵn sàng dâng nạp cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho bang chủ, nhưng sợ bang chủ lại không giữ chữ tín.

Thường Luân bật cười khàn khạch. Gã cắt tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói:

- Bản tọa chỉ cần cánh tay Thiên Lô Thần Bảo của ngươi thôi. Ta cũng nói thật, có được cánh tay của Hàn công tử thì giang hồ đã thuộc về Thường Luân rồi. Lúc đó ta cần chỉ một cái mạng của Ngọc Lan tiểu thư.

Tuyết Trâm nói:

- Bang chủ nói rất đúng, điều đó thì đưa bé lên hai cũng biết nên tôi có một đề nghị.
- Cô nương cứ nói!
- Sau khi Quân Đạt dâng cánh tay Thiên Lô Thần Bảo cho bang chủ, tất người đã bị trọng thương.
- Tự chặt tay tất sẽ bị thương rồi.
- Vì sự tồn vong của Quân Đạt và Ngọc Lan tiểu thư, Thường bang chủ không được đại khai sát giới ngay lúc này, mà phải sau một con trăng. Bang chủ có đồng ý không?

Thường Luân hỏi lại:

- Sau một con trăng?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Phải, sau một con trăng, bấy giờ cũng đâu có ai sánh với bang chủ để so tài so trí.

Thường Luân chớp mắt. Hắn nhìn Quân Đạt với sự hoài nghi.

Tuyết Trâm cau mày nói tiếp:

- Nếu bang chủ không chịu đề nghị của Tuyết Trâm thì cứ việc hành xử Ngọc Lan cô nương.

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Nhìn Ngọc Lan tiểu thư, Tuyết Trâm biết bang chủ đã điểm vào á huyệt của nàng nên Ngọc Lan không thể nói được. Bây giờ nếu Ngọc Lan có thể nói được thì đã ngăn không cho Quân Đạt dâng nạp cánh tay Thiên Lô Thần Bảo cho Thường bang chủ đâu.

Thường Luân sa sầm mặt:

- Phải sau một con trăng bản tọa mới đặt chân đến những khát vọng của mình à?
- Một con trăng cũng không quá lâu với Thường bang chủ và cũng không quá ít với tất cả những bang phái trên giang hồ. Thời gian đó đủ để mọi người sắp xếp, ai muốn theo về với Câu hồn bang và ai không muốn có thể giải tán bang phái để mọi người tìm nơi mai danh ẩn tích.

Thường Luân thở hắt ra một tiếng:

- Tuyết Trâm cô nương nói có lý, bản tọa sẵn sàng ghi nhận lời đề nghị của cô nương.

Thường Luân nhìn lại Quân Đạt. Từ lúc Quân Đạt cùng với Tuyết Trâm xuất hiện, Thường Luân cảm nhận có gì đó rất lạ bởi sự im lặng của Quân Đạt.

Gã quan sát chàng rồi buông một câu lạnh nhạt:

- Hàn công tử đồng ý với Tuyết Trâm cô nương chứ?

Quân Đạt khẽ gật đầu.

Thường Luân cười mỉm:

- Thế thì công tử còn chờ gì nữa mà chưa tự chặt cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của mình giao cho bản tọa?

Quân Đạt quay sang Tuyết Trâm, chàng từ từ đưa tay đến ngang trước mặt nàng.

Thường Luân chú nhãn vào cánh tay của Quân Đạt. Cánh tay ửng sắc huỳnh quang kỳ ảo vô cùng.

Tuyết Trâm bặm môi. Nàng nhìn lại Thường Luân:

- Bang chủ hãy tuyên thệ trước trời đất những gì mình đã nói đi!

Thường Luân nheo mày:

- Cô nương quá hoài nghi bản tọa, thôi cũng được, bản tọa sẽ thề trước trời đất vậy.

Thường Luân nhìn lên trời:

- Ông trời, người đã thấy rồi đó. Trước bao nhiêu người chỉ có mỗi mình Thường Luân. Trước Tuyết Trâm cô nương ta xin thề giữ những gì mình đã nói. Nếu không giữ, ông hãy xử ta.

Thường Luân quay lại Tuyết Trâm:

- Bản tọa tuyên thệ như thế được chứ?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Được.

Nàng thở dài một tiếng, quay lại nhìn Quân Đạt:

- Hàn đại ca chuẩn bị rồi chứ?

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm lấy ngọn tiểu đao trủy thủ vô tình từ từ giơ thẳng lên.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình cúi đầu nhìn xuống. Đại Bi thiền sư thì nhắm mắt niệm phật hiệu.

Tất cả mọi người như không đủ can đảm dũng lược đối mặt với cảnh tượng trước mắt mình, ai nấy đều muốn tránh né.

Tuyết Trâm nói:

- Hàn đại ca đừng trách muội!

Sau câu nói đó, Tuyết Trâm hạ ngọn trủy thủ chém xả từ trên xuống.

Ngọn vô tình trủy thủ tiện lìa cánh tay phải của Hàn Quân Đạt chẳng khác nào bảo đao cắt đứt một tàu lá chuối. Một vòi máu phún ra xối xả, nhưng dung diện của Quân Đạt chẳng một chút nào thay đổi, ngoại trừ đôi vai hơi lắc lư một chút.

Cảnh tượng đó đập vào mắt Ngọc Lan khiến nàng muốn ngất lịm, đồng thời á huyết cũng tự giải khai do quá phần khích. Nàng bật khóc, thét lớn:

- Quân Đạt!

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình tiến thẳng đến Thường Luân:

- Tiểu tăng được phép đưa Ngọc Lan tiểu thư đi chứ?

- Tiểu hòa thượng cứ tự nhiên.

Lỗ Trình cách không phóng chỉ giải tỏa huyết đạo cho Ngọc Lan. Nàng vừa được giải khai tĩnh huyết, chạy luôn đến bên Quân Đạt:

- Tại sao người làm vậy?

Ngọc Lan vừa khóc vừa lay vai Quân Đạt:

- Người ngu lắm,... không có người thì Thường Luân đâu cho mọi người rời khỏi Phong Ma Sơn?

Thường Luân nhìn Ngọc Lan và Quân Đạt rồi định nhả trở lại Đại Bi thiền sư và quần hùng

Gã cao giọng nói:

- Các người nghe Ngọc Lan tiểu thư nói rồi chứ?

Tuyết Trâm cau mày:

- Người nói vậy là sao?

- Cô nương không hiểu à? Nếu không có Quân Đạt thì bản tọa đã là minh chủ từ lâu rồi, nhưng tại vì gã mà ta phải chờ đến hôm nay, chẳng lẽ lại chờ thêm một con trắng nữa sao? Không, bản tọa không còn định tâm chờ đợi nữa đâu.

- Bang chủ không giữ lời thề của mình?

- Bản tọa muốn giữ lắm chứ, nhưng chỉ tiếc ông trời không có mắt, không có lỗ tai để nghe những lời bản tọa nói. Nếu ông trời có mắt thì đâu để mười bảy mạng người của Uy Viễn tiều cục phải hóa thành những oan hồn vất vưởng. Nếu ông có tai thì đã nghe những lời oán trách của ta từ ngày xưa rồi.

Thường Luân chỉ vào ngực mình:

- Thường mỗ chính là ông trời định đoạt số phận cho võ lâm Trung Nguyên đây.

Đại Bi thiền sư lắc đầu:

- A Di Đà Phật. Tất cả những gì Vũ Văn công tử dự đoán đều đúng. Lão nạp chẳng còn gì để nói, chỉ còn biết mang sự cảm phục của mình với Vũ Văn công tử mà thôi.

Thường Luân dẫn đến năm bộ, đứng trước mặt quần hào:

- Ai trong các người đứng đây chịu thuận về với ta?

Mọi người im lặng nhìn Thường Luân.

Thấy mọi người ngây ra nhìn mình, Thường Luân cau gắt:

- Các người đều muốn tự nhận cái chết sao? Đã vậy thì Thường mỗ cũng không nệ hà.

Thường Luân vừa nói vừa gác chéo song thủ trước ngực để chuẩn bị phát tác U Linh Tàn Kiếp. Gã gầm giọng:

- Bản tọa không còn cần các người đâu, rồi võ lâm cũng sẽ có các bang phái khác do chính bản tọa lập ra.

Thường Luân vừa nói vừa toan phát tác U Linh Tàn Kiếp, nhưng khi song thủ của hắn vừa nhích động toan chém xả ra đạo huyết quang tàn độc thì từ phía sau quần hào, một người trở khinh thuật lướt lên trên không, rồi năm đạo ngũ sắc như năm lưỡi tầm sét chụp thẳng xuống Thường Luân.

Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm...

Húng tròn năm đạo ngũ sắc đỏ, Thường Luân tháo lui đúng năm trượng, thân sắc tái nhợt, hai tay buông thõng, thân ảnh lắc lư như cây sậy trước cơn giông mãnh liệt.

Ngọc Lan giật mình nhìn lại người đang bị trọng thương đứng cạnh mình:

- Người là ai?

Tuyết Trâm nói:

- Tiểu thư không nhận ra Vũ Văn công tử đã khoác chiếc mặt nạ dị dung mang khuôn mặt của Hàn đại ca à?

Tiểu Vĩ gỡ chiếc mặt nạ da người nhìn Ngọc Lan:

- Huynh phải làm như vậy thôi.

Trở lại Thường Luân, y không còn tin vào mắt mình nữa nên lắp bắp nói:

- Quân Đạt... Thiên Lôi Thần Bảo.

Quân Đạt cướp lời Thường Luân:

- Thường các hạ lạ lắm sao? Vũ Văn huynh đã dự đoán tất cả những gì có thể xảy ra ngày hôm nay nên mới tự mang khuôn mặt của tại hạ đến phó hội.

Thường Luân quay ngoắt lại, lẩm nhẩm nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Tiểu Vĩ đã tặng cho Thường Luân một cơ hội sống và hôm nay tặng thêm cho người một cánh tay để tiễn người đi về quỷ môn quan.

Thường Luân lắc đầu:

- Ta không muốn chết.

Mặc dù nói như vậy nhưng Thường Luân đã húng tròn năm đạo Thiên Lôi Thần Bảo đâu còn chút khí lực gì để có thể phát huy được tà công U Linh Tàn Kiếp.

Gã loạng choạng tháo lui năm bộ, mắt không rời Quân Đạt.

Thường Luân lùi thêm hai bộ nữa, vừa nhìn Quân Đạt nói:

- Một ngày khác Thường Luân sẽ trở lại.

- Các hạ đâu còn có cái ngày đó nữa đâu.

- Không! Ta không muốn chết.

- Nếu các hạ biết dừng tay đúng lúc thì đã không chết rồi, nhưng bây giờ thì đã quá muộn. Nếu để các hạ sống thì ông trời đúng là không có mắt, không có tai.

Quân Đạt lướt đến năm trượng. Chàng vừa vận công vào Thiên Lôi Thần Bảo vừa nói:

- Các hạ phải xuống quỷ môn quan để trả nợ cho những oan hồn mà các hạ đã vay ở thôn Đào Hoa.

Lời vừa dứt thì Quân Đạt cũng thi triển Thiên Lôi Thần Bảo tạo ra năm đạo ngũ quang chụp thẳng xuống Thường Luân.

Thường Luân hãi hùng rú lên:

- Đứng!

Mặc dù thân pháp của gã đã luyện được U Linh Tàn Kiếp, đao kiếm bất nhập nhưng những đạo ngũ quang đâu phải là đao kiếm mà là những lưỡi tầm sét có oai lực vô biên san núi xẻ đồi, làm sao thân thể Thường Luân có thể chịu đựng được, huống chi gã đã mang nội thương trầm trọng đâu còn nguyên thần vậy tà công ứng phó.

Một tiếng nổ vang lên như sấm động, năm đạo ngũ quang đã cắt thân hình Thường Luân thành năm khúc. Máu nhuộm đỏ đỉnh Phong Ma Sơn. Thường Luân đem theo tất cả nỗi oán hận cùng những khát vọng của mình đi vào cõi hư vô.

- o O o -